

σούν, πεποικιλμένον διὰ λίθων κυανοῦ χρώματος. Εἰς δακτυλίειος γαλακτοχόρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρίστανται πτηνόν, εἰς τὸ ῥάμφος τοῦ ὁποίου κρέματα κάλαθος. Πέντε μικραὶ στρογγύλαι ὑάλιναι διαφόρων χρωμάτων σφαῖραι, μικρότεραι καρῶν, ἐξ ὧν ἡ μία πολύγωνος. Διέφορα παιδικὰ ἀθύρματα, ὅσων μικρὰ χελώνη, τέττιγες διαφόρων χρωμάτων, ἐκ μίγματος ἐλαφροτάτου, ἅπαντα λαμπρῶς ἐπεξεργασμένα καὶ φυσικώτατα. Μία βελόνη ὑφαντηρίου, μία ἀτρακτος, ἐπίσης ἐξ ἐβένου καὶ διέφορα κομβία ἐξ ἐβένου, ἐν νόμισμα χαλκοῦν παριστῶν ταῦρον με ἀνθρωπί- νους κεφαλὰς, ἐν νόμισμα χαλκοῦν παριστῶν ὥραν γυναικα μετὰ βρέφους, περίε δὲ με ἀνθη πεποικιλμένη, καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα ἐμφαυμένα παιδικὰ ἀθύρματα. Δύο δακτύλοι, οἱ εἰς βαθέος ῥοδινῷ χρώματος, παριστῶν λύκον, καὶ ἑτέρος παριστῶν μέλισσαν. Ὁ Σαρκοράγος δὲν ἐξήχθη ἔτι ὅπως ἴδωμεν ἕαν περὶ ὑπάρχη ἐπιγραφὴ τις. Τὸ βέβαιον καὶ πολὺ εὐχάριστον διὰ τοὺς φιλαρχαίους εἶνε ὅτι ὁ Σαρκοράγος οὗτος μήκους μέτρων 2 40|100 πλάτους δὲ 1 26|100 ἀποκαλύπτει τὴν πρὸ πολλοῦ ἀναζητουμένην νεκρόπολιν τῆς ἀρχαίας Περγάμου.

Κατὰ τὰς νεωτέρας πληροφορίας, ἐκτὸς τῶν κεφαλῶν τῶν τριῶν νεκρῶν, ἅπαντα τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα ἦσαν ἀναμεμιγμένα μετὰ βορβόρου ἐντὸς τοῦ σαρκοράγου, μετηνέχθησαν δὲ εἰς τὸ διοικητήριον, ἔνθα ἐσφραγίσθησαν.

— Ἐν τῷ ἀξιολόγῳ μηνιαίῳ περιοδικῷ συγγράμματι τοῦ Βερολίνου *Deutsche Rundschau* δημοσιεύεται ὁ Βόρυς Δένσχυ νέον μυθιστόρημα τοῦ Ossip Schubin. Εἰς δὲ τὰ τεύχη τοῦ Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ πλὴν ἄλλων σπουδαίων καὶ ἐνδιαφερόντων ἀναγνωσμάτων περιέχονται καὶ καλλιαισθητικὴ μελέτη τοῦ *Hermann Grimm* περὶ τῶν ἀντιγράφων τοῦ Μυστικοῦ δειπνοῦ τοῦ Λεονάρδου δὰ Βίντσι, φιλοσοφικὴ καὶ φυσιολογικὴ πραγματεία τοῦ S. Exner περὶ παραλογισμῶν καθόλου, ἐπιθεωρήσεις τῶν Βερολινείων θεάτρων ὑπὸ K. Frenyel πραγματεία περὶ τῆς παλαιολόγης ἀξίας τοῦ χρήματος, ὑπὸ τοῦ διασώμου αἰγυπτιολόγου H. Brugsch, καὶ μελέτη ὑπὸ O. Wachs περὶ τοῦ ἀγῶνος περὶ τῆς Μεσογείου, ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς καταδεικνύει τὴν μεγίστην στρατηγικὴν σπουδαιότητα, ἣν ἐν μέλλοντι πανευρωπαϊκῷ πολέμῳ θὰ ἔχῃ ἡ ἐν τῇ βορείῳ παραλίᾳ τῆς Ἀφρικῆς πόλις Βιζέρτα.

— Ὑπὸ τῆς Ἱατρικῆς ἑταιρίας Ἀθηνῶν ἀπεφασίσθη νὰ προκηρυχθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Kottling θεθείς, με πεντακοσιόδραχμον γέρας, διαγωνισμὸς οὗ ἀντικείμενον ἔσται θέμα τι κατ' ἐκλογὴν εἰλημμένον ἐκ τῶν ἀφορώντων τὰ «περὶ τὴν χειρουργικὴν, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις» συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀγωνοθέτου ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν. Τὰ περὶ τοῦ ἐν λόγῳ διαγωνίσματος ὑποβληθισόμενα εἰς τὸν γραμματέα τῆς ἑταιρίας ἔργα εἰσι δεκτὰ μέχρι τῆς 1. Μαΐου 1890.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀναστασίον Πολυζωίδου Γενικὴ Ἱστορία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Ἐπεθεωρηθεῖσα καὶ συμπληρωθεῖσα ὑπὸ Γεωργίου Π. Κρέμου, καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας. Εἰς τόμους τέσσαρας. Τόμος τρίτος. Ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ἐκδότη Σ. Κ. Βλαστῷ. 1889. μ. 8. σ. 715.

[Ὁ ἄρτι ἐκδοθεὶς τρίτος οὗτος τόμος τῆς ἀξίας λόγου Γενικῆς Ἱστορίας τοῦ μακαρίτου Α. Πολυζωίδου, ἥτις θὰ ἀπαρτίξηται ὡς γνωστὸν ἐκ τεσσάρων ἐν συνόλῳ τόμων, περιλαμβάνει τὴν Νέαν Γενικὴν Ἱστορίαν ἀποτελουμένην ἐκ δεκαπέντε βιβλίων (ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου μέχρι τοῦ τριακοστοῦ πρώτου περιλαμβανομένου), ἐν οἷς ἱστοροῦνται τὰ συμβάντα τῆς νέας ἱστορίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1492 μέχρι τοῦ ἔτους 1789, ὅτε ἤρχισεν ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις. Ἐκ τῶν δεκαπέντε δὲ τούτων βιβλίων τὸ μὲν πρῶτον τοῦ τόμου (δέκατον ἐβδόμον τοῦ ὅλου συγγράμματος), συγκείμενον ἐκ

σελ. 204 ἤτοι περιλαμβάνον πλεον τοῦ τρίτου τῆς ὅλης ὕλης, περιέχει τὴν ἑλλ. ἱστορίαν ἀπὸ τῶν κατακτήσεων Μωάμεθ τοῦ 6' μέχρι τῶν χρόνων, καθ' οὓς παρεσκευάζετο ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως ἀγὼν ἱστορεῖται λοιπὸν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ 7' καθ' ὅλου κατὰστάσις τοῦ ἔθνους ἡμῶν ὑπὸ τοὺς Τούρκους. Εἶνε δὲ τὸ μέρος τοῦτο δευτέρᾳ κυρίως ἔκδοσις, μετὰ βελτιώσεων τοῦ ἀμελέτητον τῷ 1875 ἐκτυπωθέντος 6' τόμου τῶν Νεοελληνικῶν τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Τὰ δὲ ἐρετῆς δεκατρία βιβλία περιλαμβανόμενα κατὰ σειρὰν προτασσομένης γεωγραφικῆς περιλήψεως τῆς Εὐρώπης, τὴν ἱστορίαν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας (1493 — 1792), ἔνθα ἐν παρῶν εἰρήσθαι ἐτραλμένως ὀνομάζεται ὁ Κάρολος 5' (1711 — 1740) αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἀντὶ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας (σελ. 246), ἀφ' οὗ μόνον τῷ 1806 ὁ Φραγκίσκος Β' ἐξηναγκάσθη νὰ τιτολορηθῇ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ ὅχι πλέον τῆς Γερμανίας, τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας (1328 — 1793), τῆς Ἀγγλίας (1485 — 1820), τῆς Ἀμερικῆς ἢ μᾶλλον τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Ἀγγλων ἐπανάστασεως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Οὐάσιγκτωνος μετὰ τινων προσιναγωγικῶν, τὴν ἱστορίαν τῶν Σαβῶν καὶ ἐξ ἡ τῶν Ρώσων (1504 — 1795), τῶν Τούρκων (1520 — 1789), τῶν Ἰταλικῶν κρατῶν (1499 — 1799) τῆς Ἰσπανίας (1516 — 1788), τῆς Πορτογαλίας, τῶν Κάτω Χωρῶν, τῆς Δανίας, Σουηδίας καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου χρονικὴν περίοδον. Τὸ δὲ τελευταῖον τοῦ τόμου βιβλίον πραγματεύεται περὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν νέων χρόνων καὶ δὴ περὶ θρησκείας, περὶ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ναυτιλίας, βιομηχανίας, σχολῶν καὶ περιέχει καὶ σύντομον ἱστορίαν τῆς γραμματείας (ἣν ὁ συγγραφεὺς ὀνομάζει κατὰ τὴν παλαιὴν ἀλλ' ἐσφαλμένην συνήθειαν φιλολογίαν) τῶν νεωτέρων λαῶν. Ἀποδίδει δὲ παραδόξως ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν λέξιν ἔρδωξ τὴν σημασίαν τοῦ κλασικὸς καὶ ἐπιγράφει δὲ καὶ ἐν κεφάλαιον (σελ. 586) *Γραμματολογία τῆς ἐρδόξου φιλολογίας*, ἥτις ἐπιγραφὴ πολὺ ἐνέχει τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀόριστον.

Ἄλλ' αἱ μικραὶ ἐλλείψεις, ἃς δύναται νὰ ἔχῃ τὸ ἔργον καὶ ὧν τινὰς ἐν παρῶν ὑπεδείξαμεν, οὐδαμῶς ἐλαττώνουσι τὴν ἀξίαν τοῦ περισπουδάζοντος τούτου βιβλίου ὅπερ εὐπροσδεκτικὰ προστιθέμενον εἰς τὰ ὅλγια ἡμῶν ἱστορικὰ συγγράμματα εὐκτέον εἶνε νὰ γείνη καὶ μετὰ τῶν τριῶν ἄλλων τόμων ἀνάγνωσμα κοινόν, διότι ἐπ' ἀναγκαίαν εἶνε τῷ ὄντι νὰ διδασκῶσι πολλοὶ παρ' ἡμῶν καὶ νὰ πληθυνθῇ ἡ ἱστορικὴ γνῶσις.

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέας σήμερον διὰ τὸ σύγγραμμα ὁλόκληρον ἐκ τεσσάρων τόμων εἶνε δραχμαὶ εἰκοσιτέσσαρες.

Ὁ τέταρτος τόμος, τὰ προλεγόμενα, οἱ ἀναλυτικοὶ πίνακες κτλ. εὐρίσκονται ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ ἐκδοθήσονται ταχέως.]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἑστίας»

Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἦτο τόσο ἀξιωματικὴ ἡ διόρθωσις, ἣν ἐπεχειρήσεν ὁ συμπατριώτης μου κ. Σερεμέτης εἰς τὴν εἰκασίν μου περὶ τῆς πιθανῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως *λιμοκοντόρος*. Ἡ διόρθωσις αὕτη δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀναμφισβητήτου κύρους, ἡ δὲ αὐστηρὰ διαβεβαίωσις τοῦ ὅτι «ἐν Κεραλληνίᾳ οὐδέποτε λέγεται *λιμοκοντόρος* καὶ ὅτι ὁ λαὸς ἔλεγε, λέγει καὶ θὰ λέγῃ *λιμοκουϊτόρος*» δὲν ἡμελιούται ἐπὶ τῆς ἀληθείας. Ἄν ἔλεγε ὁ κ. Σερεμέτης ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶνε ἐν χρήσει ἐν Ληζουρίῳ, οὐδεμίαν θὰ εἶχον ἀντίρρησην· ἀλλὰ συμπεριλαμβανόμενον εἰς τὸν ἀφορισμὸν σου τὸ γλωσσολογικὸν παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον ὅλων συλλήβδην τῶν Κεραλληνίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλέγωμαι, ὑπερέβη τὰ ἐσκαμμένα. Διαβεβαίω τὸν κ. Σερεμέτην ὅτι ἡ λέξις *λιμοκοντόρος* ἦτο ἐν χρήσει, πιθανῶς οὐχὶ παλαιόν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἀρκούντως διαδομένη ἐν Ἀργοστολίῳ πρὸ δεκαπενταετίας, ἐν ᾗ ἀκριβῶς σημασία λέγεται σήμερον ἐν Ἀθήναις ἀπειναντίας δὲ ἄγνωστος ἦτο τότε αὐτότι ἡ λέξις *λιμοκουϊτόρος*. Τὴν λέξιν ταύτην ἔμαθον ἐκ τῆς ἀπαντησέως του, ἐρευνησας δὲ μετ' αὐτὴν ἐβεβαίωθον τῷ ὄντι ὅτι ὑπῆρχεν ἐν χρήσει ἄλ-

λοτε πρό πολλῶν ἐτῶν, ἀπεδίδετο δὲ ἐπὶ σημασίᾳ εὐτελείας, πενιχρότητας καὶ περιφρονησεως εἰς τοὺς δικολάβους καὶ ἀποζώντας ἐκ γραφικῆς ἐργασίας παρὰ τοῖς τότε δικαστη-
ρίοις. Πλὴν ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ἐξέλιπεν ἐκ τῆς κοινῆς χρή-
σεως ἅμα ὡς ἐξέλιπε καὶ τὸ πρᾶγμα (διότι ἡ τάξις τῶν περὶ
ὧν ὁ λόγος γραφῶν ἐξηφανίσθη μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν διὰ
τῆς 'Ενώσεως μεταρρῦθμιν τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας,)
παρέμεινε δ' ἐκ συνηθείας εἰς τινα μόνον μέρη τῆς νήσου.

Τὸ *Λιμοκοιτόρο*ς ἐν τῇ νωτοτάτῃ αὐτοῦ σημασίᾳ ἐλέ-
γετο πρό πολλοῦ χρόνου καὶ λέγεται εἰσέτι ἐν Ζακύνθῳ,
ἐνθα κατὰ τὰς διαθεβαιώσεις φίλων μου Ζακυνθίων ὑπάρ-
χει ἐπίσης ἐν χρήσει καὶ ἡ λέξις *Λιμοκόντες* καὶ *Φειρο-
κόντες*, ἥς ἡ ὑπαρξὶς συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ὀρθότητος τῆς εἰ-
κασίας μου, ἐνὸςφ δὲν παρασιτάζεται ἄλλη τις εὐλογορα-
νεστέρα.

Τὸ *Λιμοκοιτοῦθος* πιθανῶς εἶνε ἄλλη λέξις. Τὸ δευτε-
ρον αὐτῆς συνθετικὸν μέρος εἶνε προδηγῶς λέξις τις ἰταλικῆ,
ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ φθόγγου *κοιῦ*. Γνώμην ὅμως καὶ εἰ-
κατίαν περὶ αὐτῆς δὲν δύναμαι νὰ ἐκφέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1889.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

Πρὸς τὴν Διεθύνουσιν τῆς « Ἑστίας »

Ὁ γράφων ἐκ Τεργέστης περὶ τῆς λέξεως *φρουσταδά* καὶ
δικαιένωμενος ὅτι προήλθεν ἐκ τῆς ἀρχαίας *προττάς* — *άδος*,
νομίζω ὅτι πλανᾶται. Ἡ λέξις εἶνε αὐτῇ αὐτούσιος ἡ ἰτα-
λικὴ *frustata* ἥτοι μαστιγωμένη καὶ προήλθεν ἐκ τῆς ἐπι-
κρατούσης ἄλλοτε ἐπὶ τῆς 'Ενετοκρατίας ἐν Ἑπτανήσῳ ἰδίως
συνηθείας τοῦ τιμωρεῖν διὰ μαστιγώσεως τὰς μοιχαλίδας καὶ
τὰ παρεκτρέπομένα φαῦλα γύναια. X*

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Παρασκευή 10 Φεβρουαρίου

Τὴν παρελθοῦσαν τρίτην, ἐπιψηφισθέντος τοῦ προϋπολο-
γισμοῦ, ἔληξαν αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς. Ἀπεσπασίσθη
δὲ ἡ σύγκλησις ἐκτάκτου συνόδου κατὰ τὴν 27 τρέχοντος
μηνός.

— Κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐπίσημον κατάστασιν τῶν
ἐν τοῖς ταμείοις καὶ τελωνείοις βεβαιωθέντων, εἰσπραχθέν-
των καὶ εἰσπραξιμῶν ἐσόδων τῆς χρήσεως τοῦ 1888, προϋ-
πελογίσθησαν ἐσόδα δραχμαὶ 95,306,231, ἐβεβαιώθησαν δρ.
97,345,087 εἰσπράχθησαν δρ. 75,749,156 καὶ ἀπομένονσι
πρὸς εἴσπραξιν δρ. 21,595,938. Ἐπληρώθησαν δὲ ἐσόδα
μέγρη τέλους δεκεμβρίου 1888 δρ. 74,991,597.

— Δύο ἐταιρίαι ὑπέβαλον προτάσεις εἰς τὴν Κυβέρνησιν
περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Λάρισα σι-
δηροδρόμου, ἡ μὲν ἀγγλικὴ ἡ δὲ γαλλικὴ. Νῦν δ' ὑποβάλ-
λονται καὶ νῆαι προτάσεις ἐκ μέρους ἀμερικανικῆς τραπέ-
ζης καὶ ἄλλαι ὑπὸ τῆς ἐν Παρίσις Προεξοφλητικῆς τρα-
πέζης. Βεβαιοῦται ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ σιδηροδρόμου τούτου
θέλει λήξει ὀριστικῶς μετ' οὐ πολὺ.

— Ἐν Σῶρῳ γενήσεται τὴν ἐβδομάδα τῆς Διακαινησί-
μου, ἥτοι κατὰ τὰ μέσα προσεχοῦς ἀπριλίου, ἡ ἐπίσημος ἀ-
ποκάλυψις τοῦ ἐκεῖ στηθέντος ἀνδριάντος τοῦ ναυάρχου
Μικαύλη. Εἰς τὴν ἑορτὴν θὰ μεταβῇ καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ
τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Μελάνδρῳ τῷ *Σελλεπτικῷ* εἰς Skeleftea. Ἐλήφθη-
σαν εὐχαριστοῦμεν ὑμῖν. Περὶ τῆς μεταφράσεως ἐγένετο
λόγος ἐν ἀριθμῷ 629 τοῦ Δελτίου τῆς Ἑστίας.

κ. Μ. Π. Κ. Σμύρνην. Ἐλήφθη· σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ὁ
κ. Γ. Δ. θὰ παραλάβῃ αὐτὸ ἀναχωρῶν, θὰ σὰς ἀποδοθῇ δὲ
κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του, κατὰ τὸν προσεχῆ Μάιον.

κ. Π. Σ. Ταχαρῶκ. Ἐδόθη ἐπιστολὴ ὑμῶν τοῖς ἐκδόταις
τοῦ ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ.

κ. Κ. Μ. Κωνσταντινούπολιν. Ἐλήφθησαν· θὰ φροντίσω-
μεν. Ζητηθέντα ἐστάλησαν.

κ. J. C. Söderhamn. Φύλλον ζητηθὲν ἐστάλη. Εὐχαρι-
στοῦμεν διὰ τὰς φιλικωτάτας ὑπὲρ Ἑστίας μερίμνας.
Περὶ ἑργῶν *Karja* Κωνσταντινούπολιν. Καίπερ μὴ ἔχον-

τες εἰδικὰς γνώσεις ἐπὶ τοῦ θέματος, νομίζομεν ἀπλούστατα
ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ῥινομάκτρου διὰ
τῆς χειρὸς ἢ τῆς χειρίδος ἐρ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατόν. Οὐ-
δόλωι δὲ λαμβάνομεν ὑπ' ὅτιν ὡς ἐλαφρυντικὴν τὴν περί-
στασιν καθ' ἣν δῆθεν ὁ ἀπομυττόμενος δὲν εἶνε ὁρατὸς ὑπὸ
ἄλλου. Πρέπει νὰ εἶνε τις τὰχα κόσμιος καὶ καθαρὸς μόνον
πρὸς ἐπίδειξιν·

κ. Θ. Χ. Φ. Κωνσταντινούπολιν. Ἐλήφθη τὸ ἄρθρον καὶ
δημοσιεύεται. Φύλλον δίδεται εἰς ἀδελφόν σας. Εἰς κ. Κ.
θὰ σταλῇ τὸ ἐλλείπον. Θὰ φροντίσωμεν περὶ τῶν ἄλλων καὶ
θὰ ἀπαντήσωμεν προσεχῶς. Σημειώσεις περὶ ἐγκυκλοπαιδι-
κοῦ Λεξικοῦ ἐδόθη ἐνδιαφερομένοις ὅτινες εὐχαριστοῦσι.

Συνδρομητρία. Ἐνταῦθα. Ἐσθῆτα λευκὴν ἢ ροδόχρουν,
ἀφοῦ κατὰ τὸν ποιητὴν: Le bonheur est toujours blanc
ou rose.

Φιλομούσῳ. Εἰς Πειραιῶν. Ὁ συνθέτης τῆς *Dame Blan-
che* (Δευχεῖμονος Δεσποίνης) καλεῖται Boieldieu καὶ εἶνε
εἰς τῶν διασημοτάτων γάλλων μουσουργῶν. Ἐγεννήθη τῷ
1775 καὶ ἀπέθανε τῷ 1834. Τὸ ῥῆθρον μελοδράμα ὅπερ
θεωρεῖται ὡς τὸ ἄριστον τῶν ἔργων αὐτοῦ, θεωρεῖται προσέτι
καὶ ὡς ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς γαλλικῆς μουσικῆς,
δίδεται δὲ καὶ τὴν σήμερον ἔτι εἰς πάντα σπουδαστὴν τῆς
μουσικῆς ὡς ὑπόδειγμα περικλεῖον πάντα τὰ χαρακτηρι-
στικά τῆς γαλλικῆς σχολῆς.

κκ. Γ. Α. Βραΐλαν. — Ε. Τσ. Σμύρνην. — Ι. Α. — Δ.
Τζ. — Ι. Π. Π. Ἰωάννιν. — Κ. Μ. Π. Γαλαξείδιον. — Ν.
Β. Κύθιον. — Ι. Α. Ζάκυνθον. — Φ. Κ. — Ζ. Γ. Ἀνδρον.
— Ἀρ. Κ. Βομβᾶν. — Μ. Φ. Π. Λονδίνον. — Δ. Μ. Κυ-
παρισίαν. — Ι. Η. Φ. Κωνσταντινούπολιν. — Π. Α. Χίον.
Ἐλήφθησαν.

Κας Φ. Κ. Βῶλον. — Σ. Θ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν.
κ. Σ. Ν. Σ. Γιμουρτζιαν. Διωρθώθη. Ἐνεκα τοῦ λόγου,
ὃν καὶ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιστολῇ ἀναφέρετε, καθίσταται ἀ-
δύνατος ἡ ἐξαργύρωσις τῶν διὰ τὴν Ἀνατολὴν προσωρισμέ-
νων γραμματοσήμων τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἅτινα ἔχουσι
ταχυδρομεῖα ἐν Τουρκίᾳ.

κ. Ε. Α. Κ. Κέρκυραν. Ἐστάλη ζητηθὲν διεθύνουσιν διωρ-
θώθη.

κ. Η. Φ. Β. Κωνσταντινούπολιν. Ἐστάλησαν τὰ ζητη-
θέντα.

Δεσποινίδι. Ὁ ἦ ἐν Τουρίνῳ βραβευθεῖσα καλεῖται
Jenny Cooper καὶ κατάγεται ἐκ Βιέννης. Ὡς καλλονὴ ἀ-
νήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀχρῶν *καλλονῶν*.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

10 Φεβρουαρίου 1889.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ

Τῶν	6,000,000	τῶν 6%	Δρ. ν.	91.—
"	26,000,000	" 6	" "	510.—
"	10,000,000	" 6	" "	251.—
"	60,000,000	" 6	" "	590.—
"	120,000,000	" 5	" "	533.—
"	170,000,000	" 5	" "	533.—

Κτηματικά Ὁμολ. Ἐθν. Τραπεζῆς
τῶν 60,000,000 μετὰ λαχείου φρ. 506,50

Μετοχαὶ Τραπεζῶν.

Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος	Δρ. ν.	4,180.—
Γενικὴ Πιστωτικὴ Τράπεζα	" "	230.50
Τράπεζα Βιομηχανικῆς Πίστεως	" "	88.—
Προνομ. Τράπεζα Ἡπειροθεσσαλ.	" "	225.—

Μετοχαὶ Ἐταιριῶν.

Ἐταιρ. Μεταλλουργ. Λαυρίου	" "	135.50
Σιδηρ. Ἀθηνῶν Πειραιῶς	" "	416.—
Σιδηροδρόμου Πύργου - Κατακόλου	" "	129.—
Σιδηρ. Πειρ.-Ἀθηνῶν-Πελοπον.	" "	168.—
Σιδηροδρόμου Θεσσαλίας	" "	132.—

Νομίσματα

Εἰκοσάφραγκον	" "	24.40
Λίρα Ὀθωμανικὴ	" "	27.90

Συναλλάγματα

Ἐπὶ Λονδίνου 3 μην. Τραπεζικόν	" "	30.80
Ἐπὶ " Chèque	" "	31.—
Ἐπὶ Παρισίων	" "	1.22
Ἐπὶ Αὐστρίας	" "	2.56